

Arrest

nr. 67 223 van 26 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 27 april 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN BELLINGEN, die *loco* advocaat A. PIROTTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

M.b.t. A, S.

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op (...) 1976 in K. (Dagestan), waar u ook woonde.

Op 23 oktober 2010 ging u naar het dorp MTC, vlakbij K., om ramen op te meten in het huis van een klant. Rond 19 uur stapte u in de auto om naar huis terug te rijden. Toen u net vertrokken was, hoorde u een explosie. De explosie vond plaats op het binnenplein van de militaire kazerne. Toen u verder reed, werd u tegengehouden door de politie. U werd uit uw auto gehaald en naar het wijkpolitiebureau vlakbij

de militaire kazerne gebracht. Op het binnenplein van het wijkpolitiebureau verloor u echter het bewustzijn. Toen u weer bij bewustzijn kwam, bleek u zich in het stedelijke politiebureau te bevinden.

Vier keer kwamen politieagenten binnen om u te schoppen en te slaan.

Op 26 oktober 2010 werd u voor de middag vrijgelaten. U werd opgewacht door uw broer, B. A. Uw broer bracht u naar het centraal stedelijk ziekenhuis, waar u werd opgenomen in de afdeling traumatologie. Op 30 oktober 2010 werd u ontslagen uit het ziekenhuis. Na de middag ging u naar huis, waar u meerdere dagen uitrustte. Uw huisdokter kwam af en toe langs om u te onderzoeken.

Op 10 november 2010 ging u opnieuw aan het werk. Op 17 november 2010 vertrok u met de bus voor uw werk naar P. De volgende ochtend belde uw vrouw u op omdat er thuis een convocatie was toegekomen. Volgens de convocatie moest u zich op 18 november 2010, diezelfde dag dus, om 10u 's ochtends als verdachte op het stedelijke politiebureau aanmelden. U vroeg uw broer telefonisch of hij kon langsgaan op het politiebureau om te vragen wat er aan de hand was. De politie vertelde hem dat u een verdachte was, dat u de explosie gefilmd had, dat u medeplichtig was en dat u de organisator van de explosie was.

Op 19 november 2010 belde uw vrouw u 's ochtends op omdat de stedelijke politie voor een huiszoeking bij u thuis was langs geweest. Uw broer werd geslagen en meegenomen door de politie. Uw moeder probeerde tussenbeide te komen maar werd weggeduwd en brak haar hand. Rond de middag werd uw broer vrijgelaten door de politie.

Uw familie en de familie van uw vrouw besloten om uw vrouw en twee kinderen naar P. te sturen. Op 20 november 2010 kwamen zij aan in P, waar u hen op de busparking ontmoette.

Jullie vertrokken dezelfde dag 's avonds in een minibus met een chauffeur naar Kiev, waar jullie op 21 november 2010 's avonds aankwamen. In Kiev verbleven jullie in een appartement dat een vriend van uw broer voor jullie had geregeld. Op 29 november 2010 vertrok u met uw gezin in een andere minibus via u onbekende landen naar België. Op 1 december 2010 kwamen jullie in Brussel aan. Dezelfde dag 1 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u bij het gehoor volgende documenten voor: uw intern paspoort, uw huwelijksakte, het bewijs van vaderschap van uw beide dochters en uw diploma. Op 16 maart 2011 diende u bijkomend nog een medisch attest en een convocatie in.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Dagestan problemen kreeg met de politie nadat u zich vlakbij een explosie in het dorp MTC bevond.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielaanvraag aannemelijk te maken.

Allereerst werden er verschillende tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw eigen verklaringen en die van uw vrouw.

Zo stelde u dat u bij uw aanhouding bij de politie geen bloedwonden opliep, maar enkel blauwe plekken, met name op uw handen, armen, heupen en rug die na een week nog te zien waren. U verklaarde ook dat de politieagenten niet op uw gezicht sloegen (CGVS, p. 21-22). Uw vrouw verklaarde echter dat u geen blauwe plekken had behalve in uw gezicht. Gevraagd naar een verklaring voor deze tegenstrijdigheid bevestigde uw vrouw dat u een blauwe plek had op uw gezicht (CGVS vrouw, p. 13), waardoor deze tegenstrijdigheid blijft bestaan.

Daarnaast beweerde u dat er in de enige ziekenhuiskamer waarin u na uw aanhouding verbleef, vier bedden stonden en één andere zieke verbleef (CGVS, p. 24). Uw vrouw beweerde daarentegen dat er twee of drie bedden in uw kamer stonden. Geconfronteerd met uw verklaringen herinnerde uw vrouw zich niet meer hoeveel bedden er stonden, hoewel ze u elke dag bezocht heeft in het ziekenhuis (CGVS vrouw, p. 13). Hierdoor blijft ook deze tegenstrijdigheid overeind.

Verder spraken ook uw onderlinge verklaringen over het aantal na de explosie aangehouden personen elkaar tegen. U stelde dat u niet wist of er ook andere mensen werden aangehouden (CGVS, p. 18 en 22). Uw vrouw beweerde echter dat er een paar personen werden aangehouden. Ze vertelde dat u haar had gezegd dat er nog mensen werden meegenomen na de explosie. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid bevestigde uw vrouw dat u haar had verteld dat er verschillende mensen werden opgepakt (CGVS vrouw, p. 12). Het is bijzonder vreemd dat uw vrouw verklaarde dat u haar inlichtte over andere aanhoudingen, waarover u tijdens het gehoor zelf niets wist.

Daarnaast beweerde u dat u na uw verblijf in het ziekenhuis thuis werd verzorgd door uw vrouwelijke huisarts, A.K. (CGVS, p. 25). Uw vrouw verklaarde echter de naam van de huisarts niet te kennen, maar wist wel dat het een man was. Geconfronteerd met deze geslachtsverwarring antwoordde uw vrouw dat u haar had verteld dat uw huisarts een man was, maar dat zij de huisarts zelf niet had gezien (CGVS vrouw, p. 14). Deze uitleg is echter niet geloofwaardig.

Voorts stelde u dat uw oud rijbewijs door uw broer voor een nieuw werd ingeruild maar dat u het nieuwe

rijbewijs thuis in uw land van herkomst achterliet (CGVS, p. 9). Uw vrouw stelde echter dat uw rijbewijs in elk geval in België ligt: ofwel had u het op zak ofwel lag het nog in het opvangcentrum (CGVS vrouw, p. 8 en 10). Geconfronteerd met deze onduidelijkheid ontkende uw vrouw dat uw rijbewijs in de Russische Federatie lag (CGVS vrouw, p. 17), waardoor ook deze tegenstrijdigheid onmiskenbaar blijft bestaan.

Ten slotte lopen uw verklaringen uiteen over hoe het door u ingediende medisch attest in K. verkregen werd. Allereerst is het vreemd dat u zelf niet wist wie uw eigen medisch attest in het ziekenhuis precies heeft afgehaald. U beweerde dat u dit niet zelf afhaalde maar dat het werd afgehaald toen u al in P. was, net voor uw vlucht naar Oekraïne. U beweerde dat iemand van uw broers of zussen het attest heeft afgehaald (CGVS, p. 10 en 11). Uw vrouw dacht daarentegen dat u het medisch attest bij uw ontslag uit het ziekenhuis zelf had meekregen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid bevestigde uw vrouw dat ze dacht dat u dit document kreeg bij uw ontslag uit het ziekenhuis (CGVS vrouw, p. 17-18).

Al deze tegenstrijdigheden, waarvan verschillende de kern van uw asielrelaas raken, hollen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk uit.

Daarnaast kon u de Belgische asielinstanties onvoldoende overtuigende bewijzen voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U legde het Commissariaat-generaal op 16 maart 2011 weliswaar nog een convocatie en een medisch attest voor. In de convocatie d.d. 17 november 2010 staat dat u werd opgeroepen voor ondervraging in de hoedanigheid van verdachte. Het document vermeldt echter niets over het onderwerp van deze ondervraging. Het feit dat de benaming en het adres van de uitreikende instantie in de linkerbovenhoek van deze convocatie ontbreken, doet bovendien twijfels rijzen over de authenticiteit van deze oproepingsbrief. Hierbij kan tevens verwezen naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd en waaruit blijkt dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren. Het medisch attest bewijst hoogstens uw verblijf in het ziekenhuis, maar vermeldt niets over de verwondingen die u zou hebben opgelopen, laat staan de omstandigheden waaronder u deze zou hebben opgelopen. Dit document zegt dan ook niets over de problemen die u zou gekend hebben en die u ertoe zouden hebben aangezet uw land te verlaten.

Voorts is het vreemd dat uw vrouw tijdens haar gehoor beweerde dat uw moeder haar twee weken geleden telefonisch liet weten dat er een tweede convocatie was toegekomen bij u thuis in de Russische Federatie. Het is opmerkelijk dat u niets over deze convocatie vermeldde tijdens uw gehoor. Uw vrouw legde uit dat ze u niets had verteld over de tweede convocatie (CGVS vrouw, p. 16-17). Gezien de ernst van uw verklaarde vrees ten aanzien van uw autoriteiten, is het echter weinig aannemelijk dat uw vrouw u hier niet van op de hoogte zou hebben gebracht. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u een tweede convocatie heeft ontvangen, zeker aangezien het Commissariaat-generaal, ondanks zijn aandringen, tot op heden de tweede convocatie nog niet heeft ontvangen (CGVS vrouw, p. 17).

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw intern paspoort, uw huwelijksakte, het bewijs van vaderschap van uw beide dochters en uw diploma) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend en hoogstens relevante informatie met betrekking tot uw identiteit en de door u genoten opleiding, die echter niet betwist wordt, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

U slaagde er bijgevolg niet in de Belgische asielinstanties een geloofwaardig document voor te leggen waaruit blijkt dat het incident dat de aanleiding voor uw problemen vormde, daadwerkelijk plaatsvond.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Met betrekking tot uw reisroute verklaarde u dat uw vrouw en twee dochters naar u in P. kwamen. Daarna reisden jullie samen met een minibus naar Kiev. Na een kort verblijf in Kiev vertrokken jullie met een andere minibus naar Brussel.

U zou onderweg tussen Oekraïne en België u onbekende grenzen gepasseerd zijn en hierbij nooit persoonlijk gecontroleerd zijn en nergens documenten moeten hebben tonen (CGVS, p. 14). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone zonder enige controle te betreden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u de EU zou zijn binnengekomen zonder gecontroleerd te worden. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort en dat van uw vrouw, waarvan u verklaarde dat u beide vergat bij het uitstappen uit de wagen die u naar België bracht (CGVS, p. 8, 9 en 15), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder uitgehouden.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, K. S. (O.V. 6732471) besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

en

M.b.t. S, K.

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op (...) 1983 in K. (Dagestan), waar u ook woonde.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van de problemen die uw man in Dagestan kende. Op 23 oktober 2010 werd uw man voor zijn werk naar de microwijk gestuurd. 's Avonds kwam hij echter niet naar huis. Uw schoonbroer B. A. ging naar de microwijk om te informeren waar uw man was. Van uw schoonbroer vernam u zo per telefoon dat er in het dorp een explosie was geweest en dat uw man werd opgepakt en meegenomen. Hij werd vastgehouden van 23 tot 26 oktober 2010. Van 26 tot 30 oktober 2010 verbleef hij in het stedelijk ziekenhuis, waar u hem dagelijks bezocht. Op 30 oktober 2010 kwam hij rond de middag terug naar huis. Op 10 november 2010 ging hij terug werken. Op 17 november 2010 vertrok hij naar P. voor zijn werk. De volgende dag kwam er 's ochtends een convocatie toe bij u thuis, waarin stond dat uw man moest verschijnen bij de politie. U telefoneerde naar uw man om hem hiervan op de hoogte te stellen. Uw man belde naar uw schoonbroer. Hij vroeg hem om te gaan informeren bij de politie waarom hij werd opgeroepen. De politie vertelde uw schoonbroer dat uw man werd beschuldigd van medeplichtigheid aan de explosie.

In de vroege ochtend van 19 november 2010 vielen politieagenten van OMON bij u thuis binnen. Uw schoonbroer vroeg waarom ze binnenvielen maar werd geslagen. Uw schoonmoeder kwam tussenbeide maar ze werd weggeduwd en brak haar hand. Uw schoonbroer werd meegenomen door de politie maar werd dezelfde middag vrijgelaten. Die dag sprak uw schoonmoeder met uw moeder en ze besloten u naar uw man te sturen.

U vertrok op 19 november 2010 's avonds met de bus samen met uw kinderen van K. naar P. Daar kwam u in de vroege ochtend van 20 november 2010 aan. Uw man stond u op te wachten. Die dag brachten jullie door op de busparking van P, terwijl uw man iemand zocht om u naar Kiev te brengen. Op 20 november 2010 vertrokken jullie 's avonds naar Kiev, waar jullie in de avond van 21 november 2010 toekwamen. Van 21 tot 29 november 2010 verbleef u met uw gezin in Kiev. Op 29 november 2010 bent u 's avonds naar België vertrokken. Op 1 december 2010 kwam u 's ochtends in Brussel aan. Dezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw intern paspoort, uw huwelijksakte, het bewijs van het vaderschap van uw beide dochters en een examenboekje.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw man. U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS vrouw, p. 2 en 11). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, S. A. (O.V. 6732471) de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, S. A. (O.V. 6732471), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing, die als volgt luidt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Dagestan problemen kreeg met de politie nadat u zich vlakbij een explosie in het dorp MTC bevond.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Allereerst werden er verschillende tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw eigen verklaringen en die van uw vrouw.

Zo stelde u dat u bij uw aanhouding bij de politie geen bloedwonden opliep, maar enkel blauwe plekken, met name op uw handen, armen, heupen en rug die na een week nog te zien waren. U verklaarde ook dat de politieagenten niet op uw gezicht sloegen (CGVS, p. 21-22). Uw vrouw verklaarde echter dat u geen blauwe plekken had behalve in uw gezicht. Gevraagd naar een verklaring voor deze tegenstrijdigheid bevestigde uw vrouw dat u een blauwe plek had op uw gezicht (CGVS vrouw, p. 13), waardoor deze tegenstrijdigheid blijft bestaan.

Daarnaast beweerde u dat er in de enige ziekenhuiskamer waarin u na uw aanhouding verbleef, vier bedden stonden en één andere zieke verbleef (CGVS, p. 24). Uw vrouw beweerde daarentegen dat er twee of drie bedden in uw kamer stonden. Geconfronteerd met uw verklaringen herinnerde uw vrouw zich niet meer hoeveel bedden er stonden, hoewel ze u elke dag bezocht heeft in het ziekenhuis (CGVS vrouw, p. 13). Hierdoor blijft ook deze tegenstrijdigheid overeind.

Verder spraken ook uw onderlinge verklaringen over het aantal na de explosie aangehouden personen elkaar tegen. U stelde dat u niet wist of er ook andere mensen werden aangehouden (CGVS, p. 18 en 22). Uw vrouw beweerde echter dat er een paar personen werden aangehouden. Ze vertelde dat u haar had gezegd dat er nog mensen werden meegenomen na de explosie. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid bevestigde uw vrouw dat u haar had verteld dat er verschillende mensen werden opgepakt (CGVS vrouw, p. 12). Het is bijzonder vreemd dat uw vrouw verklaarde dat u haar inlichtte over andere aanhoudingen, waarover u tijdens het gehoor zelf niets wist.

Daarnaast beweerde u dat u na uw verblijf in het ziekenhuis thuis werd verzorgd door uw vrouwelijke huisarts, A. K. (CGVS, p. 25). Uw vrouw verklaarde echter de naam van de huisarts niet te kennen, maar wist wel dat het een man was. Geconfronteerd met deze geslachtsverwarring antwoordde uw vrouw dat u haar had verteld dat uw huisarts een man was, maar dat zij de huisarts zelf niet had gezien (CGVS vrouw, p. 14). Deze uitleg is echter niet geloofwaardig.

Voorts stelde u dat uw oud rijbewijs door uw broer voor een nieuw werd ingeruild maar dat u het nieuwe rijbewijs thuis in uw land van herkomst achterliet (CGVS, p. 9). Uw vrouw stelde echter dat uw rijbewijs in elk geval in België ligt: ofwel had u het op zak ofwel lag het nog in het opvangcentrum (CGVS vrouw, p. 8 en 10). Geconfronteerd met deze onduidelijkheid ontkende uw vrouw dat uw rijbewijs in de Russische Federatie lag (CGVS vrouw, p. 17), waardoor ook deze tegenstrijdigheid onmiskenbaar blijft bestaan.

Ten slotte lopen uw verklaringen uiteen over hoe het door u ingediende medisch attest in K. verkregen werd. Allereerst is het vreemd dat u zelf niet wist wie uw eigen medisch attest in het ziekenhuis precies heeft afgehaald. U beweerde dat u dit niet zelf afhaalde maar dat het werd afgehaald toen u al in P. was, net voor uw vlucht naar Oekraïne. U beweerde dat iemand van uw broers of zussen het attest heeft afgehaald (CGVS, p. 10 en 11). Uw vrouw dacht daarentegen dat u het medisch attest bij uw ontslag uit het ziekenhuis zelf had meekregen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid bevestigde uw vrouw dat ze dacht dat u dit document kreeg bij uw ontslag uit het ziekenhuis (CGVS vrouw, p. 17-18).

Al deze tegenstrijdigheden, waarvan verschillende de kern van uw asielrelaas raken, hollen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk uit.

Daarnaast kon u de Belgische asielinstanties onvoldoende overtuigende bewijzen voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U legde het Commissariaat-generaal op 16 maart 2011 weliswaar nog een convocatie en een medisch attest voor. In de convocatie d.d. 17 november 2010 staat dat u werd opgeroepen voor ondervraging in de hoedanigheid van verdachte. Het document vermeldt echter niets over het onderwerp van deze ondervraging. Het feit dat de benaming en het adres van de uitreikende instantie in de linkerbovenhoek van deze convocatie ontbreken, doet bovendien twijfels rijzen over de authenticiteit van deze oproepingsbrief. Hierbij kan tevens verwezen naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd en waaruit blijkt dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren. Het medisch attest bewijst hoogstens uw verblijf in het ziekenhuis, maar vermeldt niets over de verwondingen die u zou hebben opgelopen, laat staan de omstandigheden waaronder u deze zou hebben opgelopen. Dit document zegt dan ook niets over de problemen die u zou gekend hebben en die u ertoe zouden hebben aangezet uw land te verlaten.

Voorts is het vreemd dat uw vrouw tijdens haar gehoor beweerde dat uw moeder haar twee weken geleden telefonisch liet weten dat er een tweede convocatie was toegekomen bij u thuis in de Russische Federatie. Het is opmerkelijk dat u niets over deze convocatie vermeldde tijdens uw gehoor. Uw vrouw legde uit dat ze u niets had verteld over de tweede convocatie (CGVS vrouw, p. 16-17). Gezien de ernst van uw verklaarde vrees ten aanzien van uw autoriteiten, is het echter weinig aannemelijk dat uw vrouw u hier niet van op de hoogte zou hebben gebracht. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u een tweede convocatie heeft ontvangen, zeker aangezien het Commissariaat-generaal, ondanks zijn aandringen, tot op heden de tweede convocatie nog niet heeft ontvangen (CGVS vrouw, p. 17).

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw intern paspoort, uw huwelijksakte, het bewijs van vaderschap van uw beide dochters en uw diploma) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend en hoogstens relevante informatie met betrekking tot uw identiteit en de door u genoten opleiding, die echter niet betwist wordt, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

U slaagde er bijgevolg niet in de Belgische asielinstanties een geloofwaardig document voor te leggen waaruit blijkt dat het incident dat de aanleiding voor uw problemen vormde, daadwerkelijk plaatsvond. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Met betrekking tot uw reisroute verklaarde u dat uw vrouw en twee dochters naar u in P. kwamen. Daarna reisden jullie samen met een minibus naar Kiev. Na een kort verblijf in Kiev vertrokken jullie met een andere minibus naar Brussel.

U zou onderweg tussen Oekraïne en België u onbekende grenzen gepasseerd zijn en hierbij nooit persoonlijk gecontroleerd zijn en nergens documenten moeten hebben tonen (CGVS, p. 14). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone zonder enige controle te betreden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u de EU zou zijn binnengekomen zonder gecontroleerd te worden. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort en dat van uw vrouw, waarvan u verklaarde dat u beide vergat bij het uitstappen uit de wagen die u naar België bracht (CGVS, p. 8, 9 en 15), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder uitgehold.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming".

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw intern paspoort, uw huwelijksakte, het bewijs van het vaderschap van uw beide dochters en een examenboekje) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw intern paspoort, huwelijksakte en bewijzen over het vaderschap bevatten informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw gezinsleden, die echter niet betwist wordt. Uw examenboekje bevat informatie over de door u genoten opleiding en de cijfers die u voor een aantal vakken behaalde, gegevens die hier evenmin ter discussie staan. Deze documenten houden echter geen verband met de door u aangehaalde problemen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat u verklaarde dat uw man werd beschuldigd omdat hij aan een islamitisch instituut had gestudeerd en u er als een moslima uitziet (CGVS vrouw, p. 12). U bevestigde echter tot twee maal toe dat u geen probleem heeft ondervonden op grond van uw religieuze gezindheid (CGVS vrouw, p. 3 en 12).

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen. Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat eiser verklaarde zijn land van herkomst te hebben verlaten omdat hij in Dagestan problemen kreeg nadat hij zich vlakbij een explosie in het dorp MTC bevond. Eiser zou zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken en er zouden tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van eiser en eiseres. Zo stelt eiser dat hij bij zijn aanhouding bij de politie geen bloedwonden opliep maar enkel blauwe plekken met name op zijn handen, armen, heupen en rug die na een week nog te zien waren. Zijn vrouw verklaarde echter dat eiser geen blauwe plekken had, behalve in zijn gezicht. Zij bleef bij deze verklaringen, geconfronteerd met de tegenstrijdigheid; Dat het hier niet echt om een tegenstrijdigheid gaat; Dat eiser en eiseres vooral duidelijk wouden maken dat eiser geen bloedwonden opliep maar "oppervlakkige" blauwe plekken en kneuzingen; Dat eiser dit evenwel in zijn gezicht had, wat ook logisch is, alleen maar blauwe plekken in het zicht na een gevecht is immers vreemd, Dat eiseres in die zin zich niet correct herinnert Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat eiser beweerde dat er in de enige ziekenhuiskamer waarin hij na zijn aanhouding verbleef, vier bedden stonden en één andere zieke verbleef, Zijn

echtgenote eiseres — beweerde daarentegen dat er 2 of 3 bedden stonden in de kamer. Geconfronteerd met deze verklaring herinnerde zijn vrouw zich niet meer hoeveel bedden er stonden, hoewel ze hem elke dag bezocht in het ziekenhuis. Deze tegenstrijdigheid blijft overeind; Dat eiser kan vertellen hoeveel bedden er in de ziekenhuiskamer zijn is logisch. Hij bevond er zich tenslotte gedurende de hele periode. Zijn echtgenote kwam hem enkel bezoeken en is daarom niet zeker hoeveel bedden er stonden. Eiser was er niet alleen. Er waren meerdere bedden. Hoeveel exact weet zij niet, daar zij deze niet geteld heeft. Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat de verklaringen van eisers omtrent de explosie tegenstrijdigheden bevatten. Eiser stelde dat hij niet wist of er andere mensen werden aangehouden. Zijn vrouw beweerde echter dat een nog een paar mensen aangehouden werden. Ze vertelde dat haar man haar dit had gezegd. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden bevestigde eiser dat hij zijn vrouw bad verteld dat er verschillende mensen weiden opgepakt. Het CGVS stelt dat het vreemd is dat de vrouw van eiser verklaarde dat hij haar inlichtte over andere aanhoudingen, waarover eiser tijdens het verhoor niets wist. Dat het hier eigenlijk geen tegenstrijdigheid betreft. Eiser had destijds inderdaad aan zijn vrouw verklaard dat er meerder mannen waren opgepakt. Eiser ging er toen vanuit dat er ook daadwerkelijk meerdere mannen werden opgepakt. Hij had immers niets met deze explosie te maken en het zou dus logisch zijn dat ook anderen werden opgepakt voor ondervraging en dat de daders gevat zouden worden. Dit bleek echter later niet zo te zijn. Vandaar dat eiser op het CGVS verklaarde dat er niet meerdere mannen werden opgepakt alhoewel hij in het verleden dit wel aan zijn vrouw verklaarde. Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat eiser beweerde na zijn verblijf in het ziekenhuis thuis te zijn verzorgd door zijn vrouwelijke huisarts, A. K. Eiseres verklaarde echter de naam van de huisarts niet te kennen maar wist wel dat het een man was. Dat eiseres, geconfronteerd met deze verklaringen, echter meteen duidelijk stelde dat zij niet wist wie de huisarts was. Zij ging er vanuit dat het een man was omdat haar man dit vertelde. Eiseres is immers van het jaloerse type. Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat eiser stelde dat zijn oud rijbewijs door zijn broer voor een nieuw werd ingeruild maar dat eiser het nieuwe rijbewijs thuis in zijn land van herkomst achterliet. Eiseres verklaarde echter dat het rijbewijs in België ligt: ofwel had eiser het op zak ofwel lag het nog in het opvangcentrum. Geconfronteerd met deze onduidelijkheid ontkende eiseres dat het rijbewijs in de Russische Federatie lag zodat de tegenstrijdigheid blijft bestaan;

Deze "tegenstrijdigheid" is kenmerkend voor de tegenstrijdigheden: uit de herinneringen van eiser en eiseres komen zaken anders naar voren. Zij gaven elk hun versie van de feiten die misschien niet volledig overeenstemmen maar die zij wel voor waarheid aanzien. Het moet duidelijk zijn dat eiseres geen enkele baat zou hebben over liegen over waar het rijbewijs ligt. Zij had vast aan haar verklaring omdat zij daadwerkelijk overtuigd was van haar verklaring. Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat de verklaringen omtrent het medisch attest in K. uiteenlopen. Eiser zou niet weten wie dit medisch attest in het ziekenhuis zou hebben afgehaald. Eiser was al in P. en haalde dit dus niet zelf af. Iemand van zijn broers of zussen zou dit hebben afgehaald. Eiseres dacht echter dat eiser dit document meekreeg toen hij uit het ziekenhuis werd ontslagen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zei eiseres dat ze dacht dat eiser dit document bij zijn ontslag uit het ziekenhuis kreeg,

Dat eiseres ook nu bij haar verklaring blijft. Zij dacht dat eiser dit document bij zijn ontslag uit het ziekenhuis kreeg. Eiseres kan moeilijk iets anders beweren op het CGVS. Dit was nu eenmaal wat zij dacht. Het betreft hier dus geenszins een tegenstrijdigheid. Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat eiser de Belgische asielinstanties onvoldoende overtuigende bewijzen kon voorleggen van de problemen die hij verklaarde gekend te hebben, Hij legde op 16 maart 2011 alsnog een convocatie en een medisch attest voor op het CGVS. In de convocatie d.d. 17 november 2010 staat dat eiser werd opgeroepen voor ondervraging in de hoedanigheid van verdacht. Het document vermeldt echter niets over het onderwerp van deze ondervraging. Het feit dat de benaming van de convocatie ontbreekt doet twijfels rijzen over de authenticiteit van deze oproepingsbrief. Hierbij kan tevens verwezen worden naar de informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat in de Noordelijke Kausasus iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren. Het medisch attest bewijst hoogstens het verblijf in het ziekenhuis, maar vermeldt niets over de verwondingen die eiser zou hebben opgelopen, laat staan de omstandigheden waaronder eiser deze zou hebben opgelopen. Dit document zegt niets over de problemen die eiser zou hebben gekend en die eiser ertoe zou hebben aangezet zijn land te verlaten. Eisers leggen een convocatie en een medisch attest voor. Dit dient zeker te worden aanzien als een begin van bewijs. Het klopt dat dit geen sluitend bewijs is. Maar deze documenten vullen, als begin van bewijs, de verklaringen van eisers aan. Het is totaal onlogisch te beweren dat eisers rond 2 documenten een heel verhaal hebben verzonnen en voorliegen. Dan zouden er wel duidelijke flagrante leugens ontdekt zijn geweest in de verhalen van eisers. En er dient benadrukt te worden dat dit niet het geval is! Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat eiseres tijdens haar gehoor beweerde dat de moeder van eiser haar 2 weken geleden telefonisch liet weten dat er een tweede convocatie was toegekomen bij haar thuis in de Russische Federatie. Het CGVS vindt het opmerkelijk dat eiser niets over deze convocatie vermeldde tijdens zijn gehoor. Eiseres verklaarde

echter dat zij haar man niets vertelde van deze convocatie. Gezien de ernst van de vrees ten aanzien van de autoriteiten, vindt het CGVS het weinig waarschijnlijk dat eiseres haar man hiervan niet op de hoogte zou brengen. Het CGVS merkt bovendien op dat zij deze convocatie tot op heden niet mocht ontvangen. Dat eiseres nog steeds bij haar verklaring blijft dat haar moeder een tweede convocatie had ontvangen. Zij vertelde dit niet aan haar echtgenoot. Dat dit geen afbreuk doet aan de vrees van de autoriteiten. Het is niet duidelijk wat het CGVS concludeert uit het feit dat eiseres dit niet meedeelde...

Eiseres deelde dit niet mee omdat zij de convocatie nog niet had ontvangen. Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat eisers met betrekking tot hun reis route verklaarde dat eiseres en hun twee dochters de eiser in P. vervoegden. Daarna reisden ze per minibus naar Kiev. Na een kort verblijf in Kiev vertrokken zij met een andere minibus naar Brussel. Onderweg zouden eiser tussen Oekraïne en België onbekende grenzen zijn gepasseerd en hierbij nooit persoonlijk gecontroleerd zijn en nergens documenten moeten hebben tonen. Deze verklaringen zouden weinig aannemelijk zijn volgens het CGVS. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat er aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengenzone zonder enige controle te betreden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan de verklaringen dat eisers de EU zijn binnengekomen zonder gecontroleerd te worden. Hierdoor zou het vermoeden ontstaan dat eisers het Russisch internationaal paspoort bewust achterhoudt, waar van zij verklaarden dat zij beiden het vergaten bij het uitstappen uit de wagen die hen naar België bracht. Dit zou immers informatie bevatten over het mogelijks door eisers verkregen visum voor hun reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop zij uit hun land vertrokken zijn en dat eisers dit willen verborgen houden. Dat eisers alleen maar kunnen herhalen dat zij niet over hun paspoorten beschikken, dat zij niet persoonlijk zijn gecontroleerd; Dat het CGVS bovendien stelt dat het "quasi-onmogelijk" is dat eisers niet gecontroleerd werden, maar dus niet 100% kunnen uitsluiten dat dit gebeurde; Dat er hieruit dus geen conclusies kunnen worden getrokken; Overwegende dat de bestreden beslissing verwijst naar de situatie van etnische Tsjetsjenen in Dagestan en dat er uit informatie van het CGVS zou blijken dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer uitsluitend uit Tsjetsjenen maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie, De louter Tsjetsjeense origine kan niet volstaan voor het toekennen van het statuut van vluchteling. Overwegende dat wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, S2, c) van de Vreemdelingenwet betreft de bestreden beslissing verwijst naar de informatie waarover het CGVS beschikt dat stelt dat de rebeffie in 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar-, en Novolak regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet. Dat het CGVS hier inderdaad opmerkt dat de louter Tsjetsjeense origine niet kan volstaan voor het toekennen van de vluchtelingenstatus. Maar dat het CGVS ook duidelijk opmerkt dat eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging een risico loopt op problemen met de autoriteiten. Dat eisers duidelijk aantonen dat zij gelieerd worden met de rebellen. Zij konden een medisch attest een convocatie voorleggen die hun asielrelaas staakt. Een asielrelaas dat geen grove onwaarheden of duidelijke tegenstrijdigheden bevatte. Er dient te worden verwezen naar de nota van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties over "Burden of proof in refugee claims". In de eerste plaats mag het duidelijk zijn dat het algemeen principe wordt aangenomen dat "wie iets beweert dit ook moet bewijzen". Evenwel zegt deze nota letterlijk "credibility is established where the applicant has presented a claim which is coherent and plausible, not contradicting generally known facts, and therefore is, on balance, capable of being believed". Met andere woorden: een coherent asielrelaas is op zichzelf al voldoende om de feiten geloofwaardig te achten als men redelijkerwijze geen ander bewijs kan voorleggen. In de eerste plaats blijkt het CGVS niet in staat te stellen dat eisers zichzelf hebben tegengesproken. Nergens in de beslissing wordt daarvan ook maar enig correct voorbeeld gegeven. In de tweede plaats dient te worden vastgesteld dat eisers geen verklaringen hebben afgelegd die manifest tegenstrijdig zijn met andere verklaringen. In de derde plaats kan het CGVS nergens feiten aanhalen die manifest strijdig zijn met het asielrelaas van eisers. In de vierde plaats interpreteert het CGVS de feiten op zulke manier dat deze haar eigen verhaal bevestigen. In de

vijfde plaats dient benadrukt dat de verklaringen van eisers coherent en plausibel zijn. Het mag duidelijk zijn dat deze verklaringen niet haaks staan op enige algemeen geweten informatie. Tenslotte dient zich de vraag te worden gesteld welke bewijzen het CGVS dan wenst ter ondersteuning van dit verhaal. Het is mijn cliënten niet duidelijk welke bewijzen zij redelijkerwijze nog zouden kunnen aanbrengen in deze. Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat de eisers wel degelijk een correct en geloofwaardig verhaal heeft. Het CGVS motiveert haar beslissing duidelijk eenzijdig en houdt geenszins rekening met de concrete situatie van eisers.”

2.2. Er valt niet in te zien hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen zijn geschonden, daar de bestreden beslissingen genomen werden op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, heeft de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

2.2.1. Verzoekers werpen op dat hun verklaringen over de blauwe plekken die verzoeker zou hebben opgelopen niet tegenstrijdig zijn. Ze verduidelijken dat verzoeker geen bloedwonden opliep maar “oppervlakkige” blauwe plekken. Verzoeker zou deze ook in zijn gezicht gehad hebben en verzoekster zou zich dit niet goed meer herinneren.

Het doodgewoon ontkennen dat het hier tegenstrijdige verklaringen betreffen, is geen dienstig middel. De “verduidelijkingen” aangebracht door verzoekers vermogen geenszins de vaststellingen terzake van de bestreden beslissingen te ontkrachten. Zo stelde verzoeker dat hij bij zijn aanhouding bij de politie geen bloedwonden opliep, maar enkel blauwe plekken, met name op zijn handen, armen, heupen en rug die na een week nog te zien waren. Hij verklaarde ook dat de politieagenten niet op zijn gezicht sloegen. Verzoekster verklaarde echter dat haar echtgenoot geen blauwe plekken had, behalve in zijn gezicht. Gevraagd naar een verklaring voor deze tegenstrijdigheid bevestigde verzoekster dat haar echtgenoot een blauwe plek had op zijn gezicht, waardoor deze tegenstrijdigheid blijft bestaan.

2.2.2. Inzake de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen van verzoekers inzake het aantal ziekenbedden in de kamer van verzoeker herhalen verzoekers dat verzoekster niet zeker weet hoeveel bedden er stonden.

Het louter herhalen van de verklaringen is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt bijgevolg aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekers in gebreke blijven.

Bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht dient rekening te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoekers het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

2.2.3. Ook inzake de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen van verzoekers inzake het feit of er nog andere personen na de explosie werden aangehouden, werpen verzoekers op dat het hier geen eigenlijke tegenstrijdigheid betreft. Verzoeker zou er immers aanvankelijk van uit gegaan zijn dat ook anderen voor ondervraging werden opgepakt en de daders gevat werden, terwijl later het tegendeel bleek. Hij zou dit ook zo aan verzoekster verteld hebben.

De tegenstrijdigheid blijft onverkort gehandhaafd. *In casu* verklaarde verzoeker dat hij niet wist of er ook andere mensen werden aangehouden (CGVS, p. 18 en 22). Verzoekster beweerde echter dat er een paar personen werden aangehouden. Ze vertelde dat verzoeker haar had gezegd dat er nog mensen werden meegenomen na de explosie. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid bevestigde

verzoekster dat verzoeker haar had verteld dat er verschillende mensen werden opgepakt (CGVS verzoekster, p. 12). Het is dan ook bijzonder vreemd dat verzoekster verklaarde dat haar echtgenoot haar inlichtte over andere aanhoudingen, waarover hijzelf tijdens het gehoor zelf niets wist.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen verwachten.

2.2.4. Ook inzake het gegeven dat verzoekster niet op de hoogte blijkt van de identiteit en het geslacht van de huisarts van haar echtgenoot herhaalt verzoekster dat dit inderdaad het geval is en zij wijt dit aan het feit "dat ze van het jaloerse type is".

Verzoekster haalde "jaloerie" niet aan als argument om de vaststellingen ter zake te verklaren (haar gehoorverslag CGVS p.14).

2.2.5. Inzake de tegenstrijdige verklaringen van verzoekers betreffende de plaats waar het nieuwe rijbewijs van verzoeker zich zou bevinden, evenals betreffende wie het medisch attest in het ziekenhuis zou hebben afgehaald, houdt verzoekster vast aan haar verklaringen ter zake.

Het louter herhalen van de asielmotieven is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

2.2.6. Verzoekers verwijzen naar de neergelegde convocaties en het medisch attest en menen dat dit moet beschouwd worden als een begin van bewijs.

De verklaringen op zich kunnen een voldoende bewijs zijn van de hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (HATHAWAY, J.C., *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Voorwaarde is dus dat verzoekers verklaringen geloofwaardig zijn, *quod non*. Documenten hebben in deze enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

2.2.7. Ook inzake het feit dat verzoekster verklaarde dat er een tweede convocatie was toegekomen maar verzoeker daarover niets blijkt te weten, beperkt verzoekster zich tot het herhalen van haar relaas.

2.2.8. Verzoekers beperken zich inzake de ongeloofwaardigheid van hun reisweg andermaal tot het herhalen van hun relaas.

2.2.9. Inzake de vraag om subsidiaire bescherming werpen verzoekers op dat zij gelieerd worden met de rebellenbeweging.

Omwille van de talrijke en flagrante tegenstrijdigheden in verzoekers' relaas kan er geen geloof gehecht worden aan hun vluchtrelaas. Er kan bijgevolg ook geen geloof gehecht worden aan de bewering dat verzoekers in verband zouden gebracht worden met de rebellenbeweging.

De verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoekers die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van hun relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dienen zij een aannemelijke verklaring te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027). Het is niet de taak van de commissaris-generaal om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). *In casu* is verzoekers' relaas manifest ongeloofwaardig.

De bestreden beslissingen zijn afdoende gemotiveerd. Zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de beslissingen ten grondslag liggen, werden kenbaar gemaakt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC